

празднихме пушкитѣ си. Когато се дигна димътъ, единътъ ягуаръ се търкаляше въ кръвта си до издъхналия конь, а другиятъ съ прѣчупенъ отъ куршума кракъ, искаше да се хвърли къмъ своитѣ убийци.

Благодарение на второто ни грѣмване и той се повали мъртавъ на земята.

Сега вече можахме да отдѣхнемъ свободно. Приблжихме до убититѣ звѣрове. Единътъ бѣше мъжки—много по-едъръ. Тѣлото му достигаше до 2 метра дължина и 80 с. м. височина. Невъзможно бѣше да ги мъкнемъ, затова трѣбаше да се одератъ. И двата звѣра имаха прѣкрасенъ косъмъ: кѣси, гѣсти, меки и блѣскави влакна ги покриваха. Желточервениятъ цвѣтъ на косъма, прошаренъ съ тъмни, почти черни неправилни петна, много ми се харесваше. Само по долната частъ на трупа имъ и вътрѣшната частъ на краката имъ косъмътъ се отличаваше съ своята блѣзникавость. Прѣкрасна кожа наистина!

Слѣдъ два часа ние се връщаме къмъ дома си, като носѣхме само кожата на ягуаритѣ.

